

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 545/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. Š., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1 T 61/08-884 z 30. apríla 2012 v spojení s postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos/69/2012-914 z 18. júla 2012 a č. k. 2 Nto/12/2012-909 z 18. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2012 doručená sťažnosť P. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 1 T 61/08-884 z 30. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“)

v spojení s postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos/69/2012-914 z 18. júla 2012 a č. k. 2 Nto/12/2012-909 z 18. júla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej zdôvodnenia vyplýva, že *„Sťažovateľka sa domnieva, že napadnutými uzneseniami krajského a okresného súdu... bolo negatívne a svojvoľne zasiahnuté do sťažovateľkyho základného práva na nezávislý a nestranný súd v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože všetky ňou vznesené námietky boli dôvodné a zakladajúce zákonné podmienky vylúčenia všetkých namietaných osôb. Konajúce súdy neuniesli dôkazné bremeno k objektívnej i subjektívnej stránke nestrannosti, pretože nerešpektujú zásadu teórie zdania nestrannosti...“*. V ďalšom poukázala na konkrétne dôvody, na základe ktorých žiadala o vylúčenie predsedu senátu okresného súdu z vykonávania úkonov trestného konania a ktoré rozšírila aj na v podstate návrh na delegáciu veci z Okresného súdu Žilina Okresnému súdu Čadca, ku ktorým uviedla, že *„... v očiach strán sa z už prezentovaných vznesených dôvodov nemôže senát OS Žilina javiť ako nestranný najmä pre priateľské a kolegiálne vzťahy s predsedom OS Žilina v priestupkovom spore so splnomocnencom poškodenej... Nemenej dôležitým dôvodom vylúčenia JUDr. B. L. je vo vzťahu k OS Žilina regresný nárok OS Žilina vyplatený OS Žilina ako nemajetkovú ujmu poškodenej na základe nálezu ÚS SR č. III ÚS 271/2010, čo samo osebe objektívne vylučuje zákonný postup konajúceho sudcu v tr. veci I T 61/08 a jeho údajnú nestrannosť a zakladá dôvod vylúčenia v ďalšom procese.“*

3. Z už odcitovanej argumentácie sťažovateľky teda vyplýva, že námietkami prednesenými v trestnom konaní sa zo svojej pozície poškodenej, a teda strany v trestnom konaní, snažila docieľiť v podstate delegáciu trestnej veci (v ktorej vystupuje ako poškodená strana, pozn.) z Okresného súdu Žilina Okresnému súdu Čadca a na jej prednesené námietky tak okresný súd, ako aj krajský súd ústavne súladným spôsobom nereflektoval, čím sa tak mali dopustiť porušenia ňou označených práv – *„Mám za to, že rozhodnutia krajského a okresného súdu v Žiline... sú založené na nesprávnom právnom posúdení existencie dôvodov vylúčenia, čo zakladá protiústavnú svojvôľu, vecnú nesprávnosť a nespravodlivosť výrokov a dôvodov napadnutých uznesení negatívne*

právoplatne zasahujúcich do v petite špecifikovaných základných práv sťažovateľky v rozpore s ústavou i relevantnou judikatúrou...“

V podanej sťažnosti sťažovateľka zároveň ústavný súd požiadala o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ním, a to z dôvodu svojej zlej finančnej situácie v dôsledku svojej invalidity.

4. Na podklade svojej argumentácie žiadala, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na nezávislý a nestranný súd, na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo (boli) postupom a uznesením Okresného súdu v Žiline, č. 1 T 61/08-884 zo dňa 30. 4. 2012 v spojení s postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline, č. 2 Tos 69/2012-914 a č. 2 Nto 12/2012-909 zo dňa 18. 7. 2012 porušené.

2. Uznesenia Krajského súdu v Žiline, č. 2 Tos 69/2012-914 a č. 2 Nto 12/2012-909 zo dňa 18. 7. 2012 v spojení s uznesením Okresného súdu v Žiline, č. 1 T 61/08-884 zo dňa 30. 4. 2012 sa v celom rozsahu zrušujú a vec sa vracia späť na ďalšie konanie.

3. Porušovateľ v 1. a 2. rade sa solidárne zaväzujú k náhrade všetkých prípadných trov konania štátu a sťažovateľky...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces a na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré *„... sú založené na nesprávnom právnom posúdení existencie dôvodov vylúčenia, čo zakladá protiústavnú svojvôľu, vecnú nesprávnosť a nespravodlivosť výrokov a dôvodov napadnutých uznesení...“*.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity

právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

9. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu týkajúce sa nevyhlúčenia predsedu senátu okresného súdu z prejednávania veci, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť podľa § 185 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne

zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov všeobecných súdov pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 225/03, III. ÚS 181/04, III. ÚS 345/04).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Podľa § 32 ods. 2 Trestného poriadku ak z dôvodov uvedených v § 31 oznámi svoju zaujatosť zapisovateľ alebo vznesie námietku

jeho zaujatosti strana, o vylúčení rozhodne orgán, ktorý ho na spísanie zápisnice o úkone pribral, v konaní pred súdom predseda senátu. Podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku o vylúčení z dôvodov uvedených v § 31 na základe námietky vznesenej niektorou zo strán v iných prípadoch ako podľa odseku 2 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú. Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

14. Krajský súd v uznesení č. k. 2 Tos/69/2012-914 z 18. júla 2012 v podstatnom uviedol:

„Je pravdou, že Ústavný súd SR nálezom sp. zn. III. ÚS 271/2010 zo dňa 19. 10. 2010 vyslovil, že bolo porušené základné právo P. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v predmetnej veci a súčasne bolo Okresnému súdu Žilina prikázané, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/61/2008 konal bez zbytočných prietáhov. Súčasne P. Š. priznal finančné zadosťučinenie v sume 1.500,- Eur. Ani skutočnosť, že Ústavný súd vyslovil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nemôže znamenať, že predseda senátu či sudca nadobúda vzťah k predmetnej veci.

Splnomocnenec poškodenej poukazuje ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8 NCC/32/2011, ktorým boli sudcovia Okresného súdu Žilina vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C/247/2010. Je potrebné uviesť, že v predmetnej veci ide o konanie o náhradu škody, ktorá mala navrhovateľovi, teda J. Š., vzniknúť v príčinnej súvislosti s úradnou činnosťou Okresného súdu Žilina. Keďže sudcovia Okresného súdu Žilina sa cítili zaujatí, títo boli vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Ide však o úplne iné konania, iný predmet sporu a iní účastníci, čo nemôže mať vplyv na nestrannosť rozhodovania predsedu senátu JUDr. B. L. v predmetnej veci, ktorá sa týka obžalovaného M. B. a poškodenej P. Š. Nejde o totožný predmet konania len o totožného jedného účastníka, avšak sudcovia sa necítili zaujatí vo vzťahu k navrhovateľovi, teda J. Š., ale vo vzťahu k sudcom okresného súdu či predmetu konania.

Je potrebné pripomenúť, že sudca je pri svojom rozhodovaní nestranný a nezávislý od kohokoľvek a nemôže byť ovplyvnený vo svojom rozhodovaní ani predsedom okresného súdu. Sudcovia pri svojom rozhodovaní neplnia príkazy predsedu súdu, ktorý nemôže zasahovať do ich rozhodovacej činnosti. Pokiaľ teda poškodená prostredníctvom svojho splnomocnenca namieta ovplyvňovanie zo strany predsedu súdu, takáto skutočnosť nemôže byť dôvodná ani v prípade prebiehajúcich priestupkových konaniach voči predsedovi Okresného súdu Žilina. Predseda súdu ako štatutárny orgán súdu nemá žiadny priamy dosah na rozhodovaciu činnosť sudcu.

Vo vzťahu ku konajúcemu predsedovi senátu JUDr. B. L. je Krajský súd v Žiline presvedčený, že je na takej osobnostnej a profesionálnej úrovni, ktorá zaručuje konanie a rozhodovanie vo veci nezaujato, objektívne a nestranne, zachovávajúc všetky zásady trestného konania ako aj sudcovskej etiky. Krajský súd si je vedomý toho, že rozhodovanie súdu a tiež sudcu musí byť nielen fakticky nezávislé, objektívne a nestranné, ale musí sa takýmto javiť aj v očiach strán. Takéto rozhodovanie sa neposudzuje len podľa subjektívneho stanoviska súdu alebo sudcu, ale aj podľa objektívnych príznakov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na vzťah sudcu k osobe, ktorej sa trestné konanie týka alebo k veci. Tu sa uplatňuje tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je nestranný, nezávislý a objektívny, ale sa musí takýmto javiť aj v očiach strán.

Krajský súd sa dôsledne riadil týmito názormi, ktoré korešpondujú aj so závermi Európskeho súdu pre ľudské práva medzinárodnými zmluvami, vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Je pritom názoru, že konanie JUDr. B. L. nevyvoláva pochybnosť o objektívnom rozhodovaní jeho ako sudcu dotknutého súdu. Na zmenu zákonného sudcu musia existovať závažné a dôležité dôvody, pričom v predmetnej veci žiadne takéto dôvody, ktoré by vzbudzovali podozrenie z nestranného, neobjektívneho, či nezákonného postupu konajúcu sudcu pri rozhodovaní v predmetnej veci zistené neboli. Ani skutočnosť, že vo veci bol vydaný nález Ústavného súdu SR, že okresný súd je povinný zaplatiť poškodenej finančné zadosťučinenie, že splnomocnenec poškodenej žaluje Okresný súd v Žiline alebo že voči predsedovi súdu sa vedú na podnet splnomocnenca poškodenej nejaké priestupkové konania, nemôže zakladať dôvody vylúčenia konajúceho sudcu pokiaľ nie je preukázateľný subjektívny vzťah

konajúceho sudcu k osobám alebo k veci, či objektívna pochybnosť vzbudzujúca nezaujatosť konajúceho sudcu. “.

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu č. k. 2 Tos/69/2012-914 z 18. júla 2012 konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní/vyhodnocovaní skutkových okolností napĺňajúcich dôvody vylúčenia v danom prípade zákonného sudcu z prejednávania veci v konfrontácii s námietkami sťažovateľky, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Naopak, krajský súd zvýraznil tú skutočnosť, že pri rozhodovaní o ne/vylúčení zákonného sudcu z prejednávania veci nie je možné vychádzať len zo subjektívnych predpokladov, ale v nadväznosti na tzv. teóriu zdania, prihliadať aj na objektívne skutočnosti, ktoré v predmetnom prípade zistené neboli, a uviedol: *„Na zmenu zákonného sudcu musia existovať závažné a dôležité dôvody, pričom v predmetnej veci žiadne takéto dôvody, ktoré by vzbudzovali podozrenie z nestranného, neobjektívneho, či nezákonného postupu konajúceho sudcu... zistené neboli. “.* Krajský súd teda skúmal a vyhodnocoval subjektívne a objektívne okolnosti svedčiace pre a v neprospech vylúčenia predsedu senátu okresného súdu z prejednávania veci na podklade sťažovateľkou uplatnených námietok, a to nielen z hľadiska relevantných zákonných ustanovení Trestného poriadku, ale aj z hľadiska rešpektovania jej základných práv a slobôd garantovaných ústavou a dohovorom.

16. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné právo na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v trestnom konaní garantované prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania veci pre jeho zaujatosť v zmysle § 31 a § 32 Trestného poriadku. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom nie je však povinnosť sudcu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť sa z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu

prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokúvania a rozhodovania veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (obdobne napr. I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

17. Krajský súd vo svojom rozhodnutí teda podrobne vyložil dotknutú právnu úpravu, ktorou boli príslušné ustanovenia § 31 a § 32 Trestného poriadku. Náležite vysvetlil otázku kvality opodstatnených dôvodov zakladajúcich pochybnosť o nezaujatosti úradnej osoby, v danom prípade predsedu senátu okresného súdu, smerujúcich k jeho vylúčeniu z úkonov trestného konania. V nadväznosti na to sa krajský súd vyjadril ku všetkým konkrétnym námietkam sťažovateľky a posúdil ich v kontexte predostretej interpretácie ako neopodstatnené. Inými slovami, krajský súd na základe podrobného a logického odôvodnenia vyvodil teda skutkový záver vychádzajúci z jeho výlučnej právomoci o nedostatku takých skutkových okolností spochybňujúcich nestrannosť predsedu senátu okresného súdu a na to nadväzujúci právny záver o správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu, v dôsledku čoho ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti považoval za zjavne neopodstatnenú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

19. Krajský súd v uznesení č. k. 2 Nto/12/2012-909 z 18. júla 2012 v podstatnom uviedol:

„Z podania poškodenej prostredníctvom svojho splnomocnenca je zrejmé, že dôvodom pre odňatie veci Okresnému súdu Žilina je pochybnosť o nezaujatosti sudcov tohto súdu z dôvodu, že v danej trestnej veci bol vydaný náleží Ústavného súdu, ktorý konštatoval prietahy vo veci a priznal primerané zadosťučinenie poškodenej. Ďalším dôvodom pre vylúčenie sudcov okresného súdu je skutočnosť, že boli vylúčení v inej občianskoprávnej veci, ktorá sa však týka samotného Okresného súdu Žilina. Ďalším dôvodom pre vylúčenie

všetkých sudcov má byť ich vzťah podradenosti voči predsedovi okresného súdu JUDr. J. M.

Z vyjadrení sudcov je však zrejmé, že žiaden zo sudcov, okrem JUDr. G. T., sa necíti zaujatý a nemá žiaden vzťah či už v obžalovanému alebo k samotnej veci, ktorý by zakladal pochybnosť o nestrannosť prejednávanej uvedenej trestnej veci.

Krajský súd je presvedčený, že sudcovia Okresného súdu Žilina sú na vysokej osobnostnej a profesionálnej úrovni, táto zaručuje konanie a rozhodovanie vo veci nezaujato, objektívne, nestranné, zachovávajúc všetky zásady trestného konania a aj sudcovskej etiky. Skutočnosti, uvádzané poškodenou nemôžu zakladať dôvody pre nestrannosť a nezaujatnosť rozhodovania sudcov Okresného súdu Žilina, najmä zákonného predsedu senátu a poskytuje záruku spravodlivého a nestranného rozhodnutia. Skutočnosti uvádzané splnomocnencom poškodeného nemôžu byť dôvodom pre odňatie veci Okresnému súdu Žilina, nakoľko sudcovia okresného súdu nie sú pri svojom rozhodovaní vo vzťahu podradenosti k predsedovi okresného súdu, pri svojom rozhodovaní musia byť nezávislí a nestranní, pričom predseda okresného súdu nemôže ovplyvňovať ich rozhodovanie vo veci. Ani vydaný nález Ústavného súdu nespochybňuje objektivitu rozhodovania Okresného súdu Žilina, rovnako tak túto nespochybňuje ani vylúčenie sudcov v občianskoprávnej veci, v ktorej sa sudcovia cítia zaujatí z dôvodu, že účastníkom konania je súd, na ktorom vykonávajú funkciu sudcu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keď z námietok poškodenej, ani z obsahu predloženého spisu nevyplývajú také dôležité dôvody, ktoré by odôvodňovali odňatie veci miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Žilina a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa, krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

20. Krajský súd aj v tomto svojom rozhodnutí poskytol náležitú právnu interpretáciu príslušných ustanovení Trestného poriadku, konkrétne tých, ktoré upravuje inštitút tzv. delegácie veci, teda podrobne vysvetlil dôvody opodstatňujúce a umožňujúce aplikáciu dotknutého ustanovenia. V nadväznosti na to konštatoval, že v prípade sťažovateľky žiaden z dôvodov na odňatie veci okresnému súdu a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa nezistil, a to ani dôvod vylúčenia všetkých sudcov okresného súdu, smerovanie ku

ktorému signalizovala argumentácia sťažovateľky týkajúca sa výlučne uplatnenej námietky zaujatosti proti osobe predsedu senátu okresného súdu. Ústavný súd teda dospel k záveru, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu č. k. 2 Nto/12/2012-909 z 18. júla 2012 opierajúce sa o vyčerpávajúcu interpretáciu relevantnej právnej úpravy poskytuje dostatočné zdôvodnenie právneho záveru krajského súdu o nedostatku dôvodov na realizáciu delegácie trestnej veci, v ktorej je sťažovateľka poškodenou stranou a ako také ho považuje za zodpovedajúce požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tak čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, v dôsledku čoho ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti považoval za zjavne neopodstatnenú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012